

Novi život (Sabine Nagy)

Zovem se Marin Kovačić, imam 20 godina i živim u Londonu.

Podrijetlom sam iz Varaždina, bolje rečeno iz Zbelave, samo to naselje nitko ne poznaje. Malo je. Sedam je kilometara udaljeno od Varaždina. Svima kažem da sam iz Varaždina zato što je to jednostavnije reći. Nema puno ljudi u Londonu koji su bili u Hrvatskoj, a kamoli u Zbelavi.

London mi se jako sviđa. Upoznao sam ga u 7. razredu, kad smo bili s profesoricom engleskog na jezičnom projektnom tjednu u Eseksu. Već onda sam odlučio doći ovamo odmah poslije ispita zrelosti. Mislio sam da bi bilo dobro odseliti se od roditelja. Volim svoje roditelje, ali mislim da je dobro za mladog čovjeka osamostaliti se. Naravno, sve ima svoje prednosti i nedostatke.

Sada se osjećam slobodnim. Nitko mi ne kaže da trebam čistiti stan, da trebam baciti svoje poderane traperice u smeće, da moram biti kod kuće najkasnije u 1 sat, nitko me ne tjera da učim te nitko mi ne govori da pomfrit i pušenje nisu zdravi. Bez opravdanja mogu satima buljiti u kompjutor iako oko mene vlada nered. Ustajem kada mi se da. Nitko mi ne smeta. Radim sve što ja želim i kadgod želim.

S druge strane moja je sloboda i naporna. Ponekad i zastrašujuća. Budući da studiram pravo na fakultetu, unajmio sam sobu u blizini sveučilišta. U centru Londona stanarine su visoke, tako da moram uz studij zaraditi novac u nekom kafiću i supermarketu. Dobivam redoviti džeparac od mame i tate pa ponekad i od bake kako bih si mogao priuštiti večernje izlaske te ulaznice za kino ili koncerte. A zanimljivih filmova i koncerata ima puno u Londonu!

Što se još promijenilo otkad živim sam? Odgovornost. Za sve sam odgovoran ja: Trebam na vrijeme platiti stanarinu, trebam kuhati kako bih se zdravo hranio, trebam kupovati namirnice koje su i kvalitetne i jeftine, moram misliti na termine kod liječnika, trebam prati odjeću, popravljati bicikl, mikser i stroj za pranje suđa, moram čekati dimnjačara i vodoinstalatera, trebam se brinuti o dobrim odnosima sa susjedima, trebam mudro rasporediti vrijeme kako bih sve stigao raditi. Nitko mi ne daje savjete, nitko mi nije na raspolaganju dan i noć. Kad sam bolestan, idem po lijekove u ljekarnu unatoč groznici.

Svoje roditelje nazovem dva puta tjedno. Ako se loše osjećam i više puta. Uvijek se vesele kada mogu razgovarati sa mnom. I ja se veselim. Čim nazovem, znatiželjan sam tko će se javiti prvi. Mama ili tata? Pitam što su kuhali tog dana jer mi nedostaju sarme i pljeskavice. Nedostaju mi i čisti zrak, kafići, hrvatski jezik i živahne diskusije s prijateljima.

Kad bolje razmislim – nedostaju mi i svađe s roditeljima. Ipak, moja je odluka bila dobra. Ne samo da imam JA novi život, nego i moja mama i tata. Ali o njihovom novom životu neki drugi put...

(Izvor teksta: Sabine Nagy; lektorirao: Franjo Pajur;

slika: Designed by Asierromero, 25.10. 2018., 18:13h)